

Nisem se mogel vzdržati solza tudi jaz. Ko je Jerica videla, da sem si otrl solzo, jokala je še ona. Vsi smo bili žalostni.

Pevce je odpel. Odkril se je in poprosil za dar božji. Anica ni premišljala. Kar dala mu je svojo južino, pogačo in grozd. Prav tako sta storile tudi sestrici. Midva z materjo sva mu pa dala novcev vbogajme. Ubogi mož se je zahvalil s stokratnim „Bog povrni“ in tipajoč s palico zopet šel počasi svojo pot.

Ko smo nekoliko pozabili žalosten utis, prašala me je Jerica:

„Zakaj pa ne vidi ta mož?“

„Gléj jo, Božja volja je takó,“ zavrne jo hitro Anica.

„Ali je mar Bog hud na take, ki ne vidijo?“ popraša Jerica.

„Nè, draga moja,“ povem ji jaz, „Bog vse ljudi ljubi, le grešnikov nè. Morebiti ima tega moža raje, kakor nas, čeprav mu je vzel luč očíj. Glejte, tako je nesrečen pa vender je Bogu hvaležen in nas je takój pozdravil: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“

„No, ali pa ti hvališ Boga vsak dan?“ popraša jo mati.

„O, dà,“ odvrneta Anica in Jerica. „Saj molimo s teto jutranjo in večerno molitev.“

„Jaz tudi Bógeka zahvalim — tako-lè,“ reče Ivanka in dvigne nedolžni ročici sklenjeni kakor k molitvi.

„Nù lepó,“ pohvalim dekletca. „Toda zdaj morate pa Boga še zato zahvaljevati, ker imate lepe, zdrave oči. Glejte, če bi bile slepe, nikdar bi ne videle svoje dobre matere, ki vas ima tako rada. Ne gledale bi lepega solnea in prijaznih zvezdic. Nikdar bi ne trgale po pisanih travnikih krasnih cvetic ter jih spletale v vence. In v cerkvi bi ne videle v oltarji milega Jezuščka, ki ga péstuje Marija. Večna, vedna temà bi bila. Ali bi ne bilo to gróžno?“

„O, joj,“ pravi Jerica, „to bi me bilo strah, ker bi bila vedno temà. Takój porečem teti, da bomo zahvaljevale Boga zato, ker vidimo.“

Jerica je stekla takój v hišo k teti pravit svoj sklep. In prav je imela.

Kadar pišem pesni . . .

Kadar pišem pesni,
Da jih bereš tí,
Duša mi ljubezni
Záte plamení.

In očí v daljavo
Sinjo hrepené,
Želja pa za željo
Dviga mi sreé.

Zrém te, dete zlato:
Rožni tvoj obráz
Sreče in pokója
Jasni je izráz.

In v očeh blestečih
Ognja gledam žár,
Ki mirí in vzbuja
V srci mi vihár.

Bog te blagoslòvi,
Sreca mi radósti,
In od té odvráčaj,
Žalost in grenkóst!

Jaz pa pišem pesni,
Da jih bereš tí,
Ko v ljubezni duša
Záte mi gorí . . .

Modést.

